

Sygn. akt III Ca 712/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SO Leszek Dąbek (spr.)
Sędziowie:	SO Barbara Braziewicz SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 października 2015r.

sprawy z powództwa Dyrektora Ośrodka Pomocy (...) w G.

działającego na rzecz małoletniego D. B. (1)

przeciwko D. B. (2) i W. B.

o alimenty

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 stycznia 2015r., sygn. akt IV RC 403/14

w następstwie zażalenia pełnomocnika z urzędu pozwanego D. B. (2) adwokat M. U.

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 23 lipca 2015 r.

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 712/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyroku z dnia 23 07 2015r. oddalił apelację pozwanego D. B. (2) od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 01 2015r. w sprawie sygn. akt I C 900/13, nie obciążył pozwanego kosztami postępowania odwoławczego oraz przyznał adwokatowi M. U. - pełnomocnikowi

z urzędu pozwanego - od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 73,80zł z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekał na podstawie regulacji § 7 ust. 1 pkt 11 w związku z § 2, § 13 ust. 1 pkt 1, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami).

Orzeczenie zaskarżył **pełnomocnik z urzędu pozwanego adwokat M. U.** w części orzekającej o należnych jej od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu, która wnosiła o jego zmianę i przyznanie jej „kwoty wynagrodzenia w wysokości obliczonej na podstawie § 7 ust. 4 pkt

w związku z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami).

Zarzuciła, że przy ferowaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia naruszono regulację § 7 pkt 1 ust. 11 w związku z § 7 ust. 4 powyższego rozporządzenia poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, iż pełnomocnikowi przysługuje wynagrodzenie „w kwocie 60zł plus VAT” za pomoc prawną świadczoną z urzędu w toku postępowania odwoławczego w sprawie.

W uzasadnieniu zażalenia podnosiła, że wysokość jej wynagrodzenia powinna być wyliczona w odniesieniu do wartości przedmiotu zaskarżenia wynoszącego 3.000zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane przez Sąd drugiej instancji

w następstwie oddalenia apelacji pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji.

W toku postępowania odwoławczego pozwanego reprezentował ustanowiony dla niego pełnomocnik z urzędu, któremu wobec oddalenia apelacji pozwanego

i co za tym idzie braku formalnoprawnych podstaw do obciążenia strony przeciwnej obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów procesu, przysługiwało uprawnienie do żądania od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu odwoławczym (art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 05 1982r. – Prawo o adwokaturze; t.j. Dz.U. 2015r. poz. 615).

Wysokość tego świadczenia została regulowana w § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami), zgodnie z którym koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonej przez Skarb Państwa obejmują opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3-5

oraz niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata.

Skarżąca wnosząc o przyznanie jej od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie wnosiła o zwrot wydatków, wobec czego należne jej koszty nieopłaconej pomocy prawnej obejmowały tylko przewidzianą w powyższej regulacji prawnej opłatę, którą zgodnie z regulacją § 2 ust. 3 podwyższa się o stawkę podatku od towarów

i usług.

Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie jest powództwo o alimenty i w tego rodzaju sprawach – stosownie do regulacji § 7 ust. 1 pkt. 11 rozporządzenia – stawka minimalna wynosi 60zł.

Przewidziane w przywoływanej w zażaleniu regulacji § 7 ust. 1 pkt. 11 rozporządzenia wyjątek od tej opłaty dotyczy tylko sytuacji, gdy obowiązek zwrotu kosztów procesu obciąża osobę zobowiązaną do alimentów, tj. gdy uprawnionemu do alimentów przysługuje skuteczne względem takiej osoby roszczenie o zwrot kosztów procesu, w tym zgodnie z regulacją art. 98 § 3 k.p.c. roszczenie o zwrotu kosztów zastępstwa prawnego przez fachowego pełnomocnika

Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w sprawie, gdyż skarżąca nie reprezentowała uprawnionego do alimentów lecz występującego po stronie przeciwnej zobowiązanego do alimentów pozwanego.

Dlatego stosownie do wskazanych powyżej regulacji prawnych potencjalnie przysługiwało jej roszczenie o zwrócenia jej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu pozwanemu w granicach wyznaczonych przez stawkę minimalną

i jej 150% wielokrotność.

Przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu każdorazowo następuje na wniosek ustanowionego pełnomocnika z urzędu (§ 20 rozporządzenia) i podobnie jak ma to miejsce w przypadku zgłoszenia wniosku o zasądzenie od strony przeciwnej zwrotu kosztów zastępstwa prawnego tylko w jego granicach (postanowienie SN z 14 09 2012r. I UZ 86/12).

Dlatego zasadą jest, że przyznaje się je w wysokości stawki minimalnej, chyba, że pełnomocnik z urzędu wnosi o przyznanie ich w wyższej wysokości.

Takiego wniosku skarżąca jednak nie zgłosiła (w apelacji zawarła ogólny wniosek o „zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu na rzecz pozwanego”; k- 105 akt), wobec czego należy się jej od Skarbu Państwa zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu tylko w wysokości stawki minimalnej w kwocie 60zł powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym orzeczeniu i zażalenie jest bezzasadne w rozumieniu art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.,

co z mocy tej regulacji prowadziło do jego oddalenia.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie skarżącej jako bezzasadne oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w związku

z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz